

Magazine - N° 9

In deze tijden van economische schaarste gaat ook bij het NICC de schaar erin. 2015 kondigde zich slecht aan : een vermindering van de middelen met 11 % bovenop de bevrozing van 12 %. Eenzelfde dienstverlening leveren met een derde minder middelen is een loodzware opgave. We herstructureren, we schrappen innovatief onderzoek, we schuiven investeringen vooruit en we doen wat we kunnen en tonen veel goede wil.

Maar daarop staat een limiet. Kwalitatief én wetenschappelijk top presteren heeft een prijs. Daarom dat we een kerntakendebat voeren om te bepalen wat er in 2016 zal aangeboden worden.

In dit magazine zetten we ook letterlijk de schaar in toxicologisch haaronderzoek, bundelen we de krachten op zoek naar de impact van DNA-onderzoek en staan we stil bij post-mortem toxicologie.

Veel leesplezier

Jan DE KINDER
Directeur-generaal NICC

BE-GEN: IMPACT VAN DNA-ONDERZOEK POST-MORTEM TOXICOLOGY TOXICOLOGISCH HAARONDERZOEK TEVREDENHEIDSENQUÊTE BEZOEKERS OPHALING OVERTUIGINGSSTUKKEN

Federale Overheidsdienst
Justitie

.be

NICC, UGENT EN VUB BUNDELEN DE KRACHTEN

Be-Gen: Op zoek naar de impact van DNA-onderzoek

DNA-onderzoek is al jaren een belangrijke forensische techniek binnen het Belgische strafrecht. Toch is er zelden uitgebreid onderzoek gedaan naar de impact ervan op operationeel, strategisch en politiek vlak. Hoe dikwijls wordt er gebruik van gemaakt en in welke soort dossiers? Wat vinden daders ervan dat hun DNA wordt geregistreerd? Recidiveren ze hierdoor misschien minder snel? Deze en nog vele andere vragen stellen onderzoekers van het NICC, de VUB en UGent zich de komende vier jaar binnen het Be-Gen-project.

Al sinds eind jaren 80 maakt de Belgische overheid in het kader van strafrechtelijke dossiers gebruik van forensisch DNA. Sindsdien heeft DNA-onderzoek al talloze dossiers vooruitgeholpen, maar de voordelen ervan zijn nooit systematisch geëvalueerd. Met het Be-Gen-project, dat gefinancierd wordt door BELSPO, willen onderzoekers van het NICC, de VUB en UGent daar verandering in brengen.

Het NICC coördineert het Be-Gen-project en tekent tegelijk voor het eerste luik van de studie: het onderzoek naar de operationele impact van forensisch DNA. Onderzoekspartners UGent en VUB onderzoeken op hun beurt respectievelijk de strategische en de politiek-wettelijke impact van forensisch DNA.

Zwarte dozen openen

NICC-onderzoekster Caroline Stappers begint: "Voor het operationele luik van de studie hebben we vier grote doelstellingen geformuleerd. In eerste instantie willen we het theoretische kader uittekenen. Nog voor ons eigenlijke onderzoek start, willen we weten wat er vandaag al gekend en bestudeerd is, zowel nationaal als internationaal. We hebben al vastgesteld dat er tot op vandaag slechts enkele onderzoeken gebeurd zijn op dat vlak, voornamelijk in Engeland en de Verenigde Staten. In België bestaan er slechts twee studies."

Een tweede – en de meest tijdrovende – doelstelling voor het NICC is om de empirische bijdrage van forensisch DNA te onderzoeken. Met andere woorden: om na te gaan hoe dikwijls forensisch DNA onderzocht wordt, hoe vaak het tot resultaten leidt, of er misschien andere bewijsvormen zijn die een zelfde resultaat zouden kunnen opleveren, ... en dat voor de hele strafrechtelijke keten.

Idealiter wil het NICC daarvoor niet alleen gerechtelijke dossiers bestuderen, maar ook magistraten en politieagenten interviewen én observaties doen ter plaatse. "We hebben er al twee dagen observatie opzitten in een DNA-labo. Maar elke speler in de gerechtelijke keten heeft eigen prioriteiten en werkwijzen. Wat doen bv. de politiemensen die de plaats delict als eerste bezoeken? Welke stalen neemt het Labo voor Technische en Wetenschappelijke politie (LTWP)? Hoe verloopt hun denkproces en welke criteria hanteren ze om net wél of net geen gebruik te maken van forensisch DNA? Om daar zicht op te krijgen, gaan we bv. twee weken lang observeren in vier verschillende LTWP. We willen de 'zwarte doos' kunnen openen van elke speler in de keten, om zo de impact van DNA in kaart te brengen, een beeld te scheppen van de context waarin DNA-onderzoek ingezet wordt en zicht te krijgen op de resultaten ervan. In totaal schatten we hiervoor drie jaar tijd nodig te hebben."

Effect op recidive?

In derde instantie onderzoekt het NICC hoe daders omgaan met het feit dat hun DNA geregistreerd wordt. Dat zullen de onderzoekers niet alleen proberen te achterhalen via de dossiers, maar ook door met delinquenten te praten. Onderzoeker Bertrand Renard en coördinator van het Be-Gen-project: "Er is nog bijna geen onderzoek gedaan naar hoe mensen die in aanraking komen met het gerecht, dit zelf ervaren, en al zeker niet in België. Wat vinden ze ervan dat hun DNA in een databank wordt opgenomen? Zal het misschien een invloed hebben op hun crimineel gedrag en de kans op recidive verlagen? We willen een efficiënte en ontradende justitie. De registratie van DNA is één van de tools die we daarvoor inzetten. Maar werkt het effectief ontradend? Ook dat willen we binnen deze studie onderzoeken."

In een laatste fase van het onderzoeksluik waarvoor het NICC verantwoordelijk is, evalueren Caroline en Bertrand samen met hun collega's in welke mate het Belgische strafrecht met de wet van 2011 (die begin 2014 in werking trad) aangepast is aan de huidige – en onophoudelijk evoluerende – context van DNA-onderzoek. "Wat betreft de internationale uitwisseling van DNA legt de wet van 2011 bv. wel een aantal zaken vast, maar lang niet alles. Is de wet dan nog aangepast aan onze werkcontext van vandaag? Op dat vlak haakt Be-Gen ook in op het lopende PIES-project, dat de internationale forensische uitwisseling van DNA-gegevens bestudeert en stimuleert. Ook de technische onderzoeksmogelijkheden staan vandaag al veel verder dan wat door de wet beschreven is. Stel dat er een nieuwe techniek voor DNA-analyse wordt bedacht, dan heeft die niet alleen een impact op

de manier waarop analyses gedaan worden, maar ook op bv. de structuur van de DNA-databank of de manier waarop DNA-onderzoek in de praktijk georganiseerd is. Dit deel van ons onderzoek is er dus op gericht om de verschillen op te zoeken tussen de praktijk van vandaag en het wettelijke kader van DNA-onderzoek.”

Politieke en juridische impact

Synchroon met de studie van het NICC onderzoekt UGent of er uit de nationale DNA-databank informatie gehaald kan worden die helpt om een beeld te schetsen van de criminaliteit. “Door de jaren heen hebben we meer dan 70.000 profielen verzameld. Die zijn nuttig voor de magistratuur tijdens zijn onderzoek, maar misschien bevatten ze ook wel waardevolle informatie over de criminaliteit in ons land”, zegt Bertrand. “Vandaag gebruiken we de politiedatabanken om dat in kaart te brengen, maar we vermoeden dat we uit de DNA-databank bijkomende strategisch interessante informatie kunnen halen die politieke beslissingen kan helpen oriënteren.”

De VUB focust in haar deel van het onderzoek dan weer op de DNA-wetgeving. Zowel de wet van 1999 als die van 2011 zal in detail bestudeerd en ook vergeleken worden met gelijkaardige wetten in het buitenland. “In België kan iemand bv. verplicht worden om zijn DNA af te geven, terwijl dat in Frankrijk niet kan. Daar kan een verdachte die weigert DNA af te staan, wel voor twee jaar in de gevangenis belanden. Maar wat is de beste aanpak? Dankzij een grondige analyse hopen we manieren te ontdekken om de dingen in de toekomst nog beter en efficiënter aan te pakken.”

Tot slot sluit de VUB het globale onderzoeksproject

Caroline Stappers

Bertrand Renard

af met een onderzoek naar de meest optimale manieren om de resultaten van de studie over te brengen naar de beleidsmakers. “Wie moeten we toespreken en hoe, moet er misschien een persevent georganiseerd worden of website voor het grote publiek komen? We zullen de aanbevelingen van de VUB ook effectief volgen wanneer we de resultaten van Be-Gen communiceren naar de relevante stakeholders. In de hoop dat we zo de impact ervan op politieke beslissingen maximaliseren.

Op die manier kan een studie als deze – die toch een aanzienlijk budget vergt - tegelijk essentieel bijdragen tot een efficiëntere en zuinigere justitie!”

POST-MORTEM TOXICOLOGIE

Het laatste relaas van een slachtoffer

Een autopsie is vaak een belangrijk middel om bij een verdacht overlijden te achterhalen wat er precies gebeurd is. Soms stelt de wetsdokter daarbij voor om, in functie van de eerste vaststellingen, ook een toxicologische expertise te laten uitvoeren. NICC-deskundigen Vincent Di Fazio en Sarah Wille van het laboratorium toxicologie over hoe de biologische vloeistoffen van een slachtoffer na het overlijden hun relaas van de feiten doen.

Sarah Wille

Post-mortem onderzoek is altijd een combinatie van gegevens uit verschillende biologische vloeistoffen van het slachtoffer. "Ofwel gaat het erom de oorzaak van een verdacht overlijden mee te helpen achterhalen, ofwel helpen we de context van het overlijden beter te begrijpen", begint Vincent Di Fazio. De wetsgeneesheer doet daartoe tijdens de autopsie verschillende staalafnames: aan het NICC worden standaard bij post-mortem toxicologie het bloed, de urine en de maaginhoud van een slachtoffer onderzocht, doorgaans op drugs, alcohol en medicijnen. En elk dragen ze hun steentje bij tot het uiteindelijke onderzoeksresultaat.

Alles begint bij het bloed

Omdat het bloed van het slachtoffer de situatie van het moment van overlijden reflecteert, is bloed de basis voor de interpretatie van het dossier. "Wanneer we een substantie vinden in het bloed en de dosering ervan bepalen, kunnen we achterhalen wat de farmacologische werking van die substantie in het bloed is én kunnen we het aandeel ervan in het overlijden van het slachtoffer inschatten", zegt Vincent. Maar zeg niet zomaar bloed tegen bloed, want de wetsdokter kan op verschillende plaatsen in het lichaam van het slachtoffer een bloedafname doen. Vincent licht toe: "Dat heeft te maken met het

verrottingsproces dat opstart in het lichaam eens iemand overleden is. Dat verrottingsproces kan de concentratie van geneeskundige substanties en alcohol beïnvloeden. Daarom neemt de arts zowel craniaal bloed (onder de schedel), als cardiaal bloed (aan het hart) als perifere bloed af. In het hoofd verloopt het verrottingsproces bv. iets trager dan in de buik, waar er zich een groot aantal bacteriën bevindt. Craniaal bloed is dus een betere keuze bij sterk geputrefieerde lichamen en reflecteert dan beter de situatie van het moment van overlijden dan bloed uit de buikstreek. Door de analyseresultaten van de verschillende bloedafnames te combineren, krijgen we een beter beeld van de staat waarin het slachtoffer zich bevond op het tijdstip van zijn overlijden."

Urine, maag en oogbol

Waar post-mortem toxicologisch onderzoek start bij het bloed, helpen de andere biologische vloeistoffen van het slachtoffer om de analyseresultaten beter te begrijpen en te interpreteren of ondersteunen ze bepaalde hypothesen van de onderzoekers. Urine bijvoorbeeld, kan vertellen of het slachtoffer de dagen of uren voor het overlijden een bepaalde substantie heeft ingenomen. "Nadat een stof via het bloed door het lichaam opgenomen is, wordt ze onder andere geëlimineerd via de urine. Dat proces neemt een beetje tijd in beslag. Daardoor kunnen we de substantie langer detecteren in urine dan in bloed, over het algemeen tot een tweetal dagen na de inname afhankelijk van de component en de dosering. Bloed geeft ons informatie over het moment van het overlijden, urine geeft ons informatie over de verbruiksgewoonten van het slachtoffer gedurende de dagen voor zijn dood."

Ook de maag, het haar en bepaalde organen kunnen onderzocht worden ter ondersteuning van de andere analyses. Worden er bv. pilletjes aangetroffen in de maaginhoud van het slachtoffer, dan kan een recente inname –ten opzichte van het overlijden- van deze stof bevestigd worden. Ook stukjes orgaan – de lever, gal, nieren en longen – worden onderzocht, tot zelfs het vocht uit de oogbol toe. Deskundige Sarah Wille licht toe waarom: “De oogholte is een goed beschermde holte die goed weerstaat aan het verrottingsproces in het lichaam. Zeker wanneer we op zoek zijn naar alcoholconsumptie, analyseren we standaard het oogvocht, aangezien deze concentratie een exogene consumptie reflecteert, en niet te wijten is aan endogene productie.” Bij een verdacht overlijden door een brand kan ook bloed voor carboxyhemoglobine genomen worden: daarbij wordt er onderzocht of het slachtoffer de rook heeft ingeademd – en dus nog leefde op het moment van de brand – of niet.

Van kit tot resultaat

Voor een optimale staalafname kan de wetsgeneesheer gebruik maken van de kits voor post-mortem toxicologisch onderzoek, die gratis ter beschikking gesteld worden door het NICC. “In de kit vindt de wetsdokter alle potjes, tubes, naalden, ... die nodig zijn om de stalen af te nemen. Er zit ook een informatieformulier bij waarop de arts het dossiernummer, de naam van het slachtoffer, zijn vaststellingen over het overlijden en contextuele informatie kan noteren.” Deze kit werd ontwikkeld om de bewaring van de stalen zo goed mogelijk te garanderen, aldus Vincent: “In de tubes voor de bloedafname zit bv. natriumfluoride: dat roept de enzymen in het bloed een halt toe. Die zouden bepaalde substanties – zoals cocaïne – anders heel snel doen afbreken. Natriumfluoride stopt ook de

alcoholvorming in het staal. Deze alcoholproductie kan door bacteriën in vitro veroorzaakt worden. Wanneer de wetsgeneesheer het bloed in de tubes verzamelt, worden die processen onmiddellijk stopgezet.”

In totaal neemt het post-mortem toxicologisch onderzoek doorgaans een viertal weken in beslag. In eerste instantie doen de experts een screening, die hen op de juiste weg zet en een algemeen beeld geeft van wat er gaande is in het staal. “De immunologische screening geeft snel resultaat, maar is niet altijd eenduidig”, zegt Sarah. “Je kan bv. een positief resultaat krijgen voor een amfetamine, terwijl het uiteindelijk blijkt te gaan om een endogene stof die qua chemische structuur erg gelijkend is. De resultaten van zo’n screening moeten we dus erg voorzichtig interpreteren.” Daarom heeft het NICC ervoor gekozen om te investeren in bevestigingsmethodes. Bij elk onderzoek wordt standaard een confirmatieve test uitgevoerd. “Daarbij sporen we een aantal specifieke, belangrijke stoffen op, identificeren we ze en bepalen we in welke concentratie ze aanwezig zijn. Dat neemt iets meer tijd in beslag, maar het geeft ons wél meer zekerheid over de stoffen die we aantreffen.”

Geen exacte wetenschap

Het einddoel van post-mortem toxicologisch onderzoek is om uiteindelijk een idee te hebben van wat er zich heeft afgespeeld en van het waarom van het overlijden. Maar een exacte wetenschap is het niet. “Bij de interpretatie correleren we onze eigen bevindingen altijd met gegevens die we halen uit de wetenschappelijke literatuur en met gelijkaardige zaken uit het verleden”, zegt Sarah. “Is iemand klaarblijkelijk aan een overdosis gestorven, dan zullen we dus op zoek gaan naar andere sterftes

Vincent Di Fazio

door overdosis om dan de concentraties van de aangetroffen stoffen in de verschillende dossiers met elkaar te vergelijken. Pas dan kunnen we conclusies trekken. Ook hier geldt overigens het devies: hoe meer informatie we in de onderzoeksopdracht krijgen over de context van het overlijden, hoe beter we onze analyse kunnen richten, hoe beter we de resultaten kunnen interpreteren, en hoe kwalitatiever ons rapport.”

TOXICOLOGISCH HAARONDERZOEK

De stille getuigen van drug-, medicijnen- of alcoholgebruik

Net als bloed, urine of speeksel kan iemands hardos boekdelen spreken. Letterlijk, want elke centimeter haar vertelt een eigen verhaal over het drug-, medicijnen- of alcoholgebruik van de persoon in kwestie. Maar waar bloed spreekt over middelengebruik in de uren voor de staalname en urine tot enkele dagen voordien, geeft haar pas later zijn geheimen prijs. Het ruime detectievenster blijkt het voordeel te zijn van toxicologisch onderzoek op haar.

Doorgaans onderzoeken de deskundigen van het laboratorium toxicologie van het NICC bloed, urine en andere biologische vloeistoffen om drug- en geneesmiddelengebruik aan te tonen. In sommige dossiers wordt aan de experts echter ook gevraagd om harenonderzoek te doen. Deskundige Vincent Di Fazio vertelt: "Medicijnen of verdovende middelen komen na inname eerst in de bloedbaan terecht. Via het bloed gaat de substantie op zoek naar het orgaan waar het effect op heeft. Nadien wordt

de stof ondermeer via de urine uit het lichaam geëlimineerd. Bloed kan veel vertellen over een eventueel gebruik van verdovende middelen op het moment van de feiten, indien er slechts enkele uren tot een dag verlopen zijn tussen de feiten en de staalname; urine geeft een goed beeld van de inname gedurende de dagen voor de staalname."

Zodra een stof in de bloedbaan zit, wordt ze echter ook op heel wat andere plaatsen in het lichaam opgenomen. In de haarwortel bijvoorbeeld, die informatie opslaat over de inname van de substantie. Om het haar te kunnen analyseren, moet het echter al voldoende uit de schedel gegroeid zijn. De gemiddelde haargroei is 1 cm per maand. Dat betekent dus dat we pas 4 à 5 weken na de feiten informatie uit het haar kunnen halen die overeenstemt met het moment van het incident. "Het haar dat het dichtst bij de kruin zit op het moment van de staalname, weerspiegelt de situatie van 1 maand geleden. Dat is ook de reden waarom er slechts zelden post-mortem haaronderzoek wordt gedaan. Het haar geeft geen informatie over het moment waarop de persoon in kwestie stierf. Post-mortem haaronderzoek zal eerder dienen om uit te maken of de overledene regelmatig verdovende middelen gebruikte, en dus eerder contextuele informatie verschaffen."

Na de feiten

Dat ruimere detectievenster blijkt de grote troef te zijn van haar als bron voor toxicologisch onderzoek bij levende personen. "Bij verkrachtigingszaken bijvoorbeeld bestaat vaak het vermoeden dat het slachtoffer een verdovend middel toegediend kreeg. Wanneer een slachtoffer echter aarzelt en pas enkele dagen na de feiten aangifte doet, is bloed- of urineonderzoek geen optie meer: de stof is dan al uit het lichaam verdwenen. Op zo'n moment biedt haaronderzoek wél soelaas: het slachtoffer krijgt dan het advies om een viertal weken later opnieuw langs te komen om een haarstaal af te nemen. Op dat moment verwijst het stukje haar dat het dichtst bij de schedel zit naar de periode van de feiten." In andere dossiers wordt het haar centimeter per centimeter gesegmenteerd, om zo een maandelijkse historiek te maken van het drug- of medicijngebruik van de persoon in kwestie. "In het buitenland wordt haaronderzoek bv. aangewend wanneer iemand dronken achter het stuur zat, zijn rijbewijs kwijtraakte, en nadien wil aantonen dat hij tijdens de maanden die volgen niet gedronken heeft." Daarbij kunnen de experts overigens wel aangeven of een bepaalde substantie al dan niet gevonden is in het haar – en dat geeft hen een indicatie van het tijdsvenster van de inname - maar niét of de persoon door de stof buiten westen was. "We kunnen dus ook geen onderscheid maken tussen iemand die zichzelf dagelijks drie keer een lage dosis substantie toedient en iemand die slechts sporadisch een hoge dosis inneemt."

Protocol voor staalafname

Omdat de manier waarop het staal afgenomen is cruciaal is voor de uiteindelijke onderzoeksresultaten, heeft het NICC daarover een protocol opgesteld dat op aanvraag toegestuurd kan worden. "Met een

slecht afgenomen staal kunnen we niet veel doen”, zegt Nele Samyn, afdelingshoofd van de laboratoria drugs en toxicologie. “Voor een goede staalafname moet een streng van een 100-tal haartjes zeer dicht tegen de hoofdhuid recht afgeknipt worden. Gebeurt dat op een halve cm van de huid, dan verliezen we al een halve maand aan informatie. We vragen ook om altijd twee stalen af te nemen: eentje om nu te analyseren, en eentje voor een eventuele tegenexpertise. De haren in het staal moeten bovendien goed georiënteerd zijn door ze samen te binden met een touwtje, dat aangeeft wat de kant van de wortel is en dus het begin van de haarstreng. Eens het staal afgenomen is, bewaren we het in een enveloppe en is het heel stabiel. Drugs in haren kunnen tot 10 jaar of langer na de staalafname geanalyseerd worden.”

Standaard worden de haarstalen ook altijd eerst gewassen, vooraleer ze geanalyseerd worden. Dat heeft ermee te maken dat haar extern gecontamineerd kan zijn door bv. drugs of het zweet van een druggebruiker. “Vooral voor cocaïne zijn er veel studies die beweren dat externe contaminatie van het haar het analysesresultaat kan beïnvloeden. Zo’n contaminatie kan bv. ontstaan wanneer iemand cocaïne in de handen gehad heeft en nadien met de handen door het haar gaat. Ook zweet kan stoffen bevatten die het haar contamineren. Een slechte hygiëne kan de zaken verergeren. Bij methadongebruikers zien we vaak dat hun kinderen sporen van methadon in het haar hebben. Niet omdat ze de stof toegediend kregen, maar omdat ze via het zweet en de slechte hygiëne van de ouders gecontamineerd werden. In het kader van ons onderzoek moeten we contaminatie kunnen uitsluiten. Daarom wassen we het haar in verschillende solventen om het onderscheid te

Nele Samyn

kunnen maken tussen actief gebruik en passieve contaminatie”, aldus Vincent.

Gerichter zoeken geeft betere resultaten

Tot slot benadrukken de experts nog het belang van contextinformatie bij het geven van een opdracht tot haarstaalonderzoek. Experts kunnen haar immers niet screenen op allerlei mogelijke stoffen, zoals dat bij bloed en urine wel kan. Klassiek wordt gezocht naar illegale drugs, slaap- en kalmeermiddelen. Maar op vraag van de magistratuur of onderzoeksrechter kunnen ook specifieke andere substanties onderzocht worden. “Het is

belangrijk dat we specifiek georiënteerd worden om het haar te onderzoeken op bv. amfetamine of substanties die amnesie veroorzaken. Hoe gerichter de onderzoeksopdracht, hoe gerichter we kunnen werken en hoe beter het resultaat”, zegt Nele. “In dit soort opdrachten is meten niet de moeilijkste opdracht, maar wel de interpretatie van wat je gemeten hebt. Ook op dat vlak komt contextinformatie over de zaak het resultaat ten goede!”

TEVREDENHEIDSENQUÊTE ONTHAAL EN ZAKENBEHEER

90% van alle bezoekers zeer tevreden

Welke rol u ook speelt binnen het gerechtelijke apparaat: bij het NICC bent u welkom. En dat u zich ook welkom voelt, dat blijkt uit de resultaten van de tevredenheidsenquête die we vorig jaar voorlegden aan onze bezoekers.

Als dienstverlener vinden we het belangrijk om geregeld te peilen naar uw tevredenheid over ons instituut en te streven naar een optimale kwaliteit. In het globale beeld dat bezoekers hebben van een organisatie speelt de manier waarop ze onthaald worden een cruciale rol. Daarom voerden we een tevredenheidsenquête uit die specifiek onderzocht hoe tevreden u bent met onze ontvangst en met de dienst Zakenbeheer.

"We zijn erg verheugd dat 90% van al onze bezoekers aangeeft zeer tevreden te zijn over ons onthaal en de dienst Zakenbeheer. Bezoekers die voor het eerst langskomen, blijken zelfs nog iets positiever:

95% van hen is zeer tevreden", zegt Philippe Wery, directeur ondersteunende diensten. In totaal bezorgden 200 bezoekers – van politieagenten over magistraten tot leveranciers en andere bezoekers – ons hun mening. Precies de helft daarvan kwam overtuigingsstukken brengen of halen. Uit het onderzoek bleek dat veel bezoekers langsloten bij het NICC in opdracht van de magistraat of omwille van de specificiteit, de diversiteit en kwaliteit van onze onderzoeken.

Bezoekers die overtuigingsstukken komen brengen, ervaren de wachttijd soms als te lang. Ondertussen hebben we actie ondernomen om die

wachttijd tot een minimum te beperken. Dankzij een optimalisatie van het computersysteem van de dienst Zakenbeheer, zullen we binnenkort de nieuwe dossiers sneller kunnen coderen. "De bezoeker zal dan de ontvangstbevestiging krijgen nog voor het "tijdrovende werk" (het scannen van het dossier) is gebeurd. Dat zal achteraf gedaan worden. Onze ontvangstruimte is nu bovendien ook uitgerust met een koffie- en drankenautomaat. Dat maakt het wachten net iets aangenamer", besluit Philippe.

CHAUFFEURDIENST HAALT OVERTUIGINGSSTUKKEN OP

Ook onderweg gegarandeerd de beste omstandigheden

Politiediensten of magistraten die dat wensen, kunnen overtuigingsstukken laten ophalen door het NICC. We hebben daarvoor drie chauffeurs in dienst die de overtuigingsstukken in speciaal daartoe uitgeruste voertuigen snel en in de meest optimale omstandigheden vervoeren.

De drie chauffeurs van het NICC zijn fulltime onderweg om overtuigingsstukken op te halen of terug te brengen. Een dienst die we aanbieden over heel België. De voertuigen zijn uitgerust met een koelkast die ook als diepvries kan dienen en die gaat tot een temperatuur van -18 °C.

Zo kunnen we ook tijdens het traject de best mogelijke omstandigheden garanderen voor de bewaring van het overtuigingsstuk. Het NICC weet bovendien te allen tijde waar welk overtuigingsstuk zich bevindt, ook als het onderweg is. Dankzij ons coderingssysteem kunnen we elk

stuk traceren en weten we altijd wat waar zit. Ook tijdens de rit is het immers van belang dat de chain of custody gerespecteerd wordt. In de praktijk wordt de chauffeurdienst het vaakst ingeschakeld om venules of overtuigingsstukken op te halen of terug te brengen naar politiekantoren of griffies. Een venule wordt binnen de drie dagen afgehaald, een SAS-kit binnen de 24 à 48 uur.

Wie gebruik wenst te maken van de dienst kan een aanvraag faxen op het nummer 02 240 05 01.